

TAMO DALEKO

22. oktobar, 2012. Posle podne, oko 17 sati. Bulevar Revolucije, ili kako se sada zove, Bulevar kralja Aleksandra. Preko puta tašmajdanskog parka, negde naspram Madere, u mnoštvu sveta koji u prolazu razgleda izloge, ili se, pošto je kraj radnog vremena, vraća sa posla, šetam, ili bolje reći idem i stajem, zaobilazim zastale šetače i prolaznike, propuštam one brže, već kako to ide kada je trotoar uzan, a ljudi puno. Krenuo sam ka trgu Nikole Pašića. I dok tako izvodim pešačku gimnastiku, začuh trubu, tu blizu, ispred, više kao neki prigušeni, a oscilirajući ton koji tek dolazi, al ipak dovoljno prodoran da razaznam melodiju dobro poznate pesme. I dok je zvuk sve jači, evo me, već sam pored trubača, levo od mene, izdignutog stasa i ruku, sedeći na maloj pokretnoj hoklici, sa posudiom za priloge skromno stavljenoj ispred njegovih nogu, i ramenima naslonjenim o zid zgrade, tik uz kolski ulaz, pred sam početak linije nastrešice, koja je tu zgradu odvajala od prethodne. Nasmejah se kad videh trubu svetlo srebrne boje, koja se presijavala kao da je nova, il tek izglančana, u čije dirke su se upleli njegovi, očigledno vešti prsti. Imadoh utisak je da je lepo svirao, što i nije baš odlika ovih uličnih svirača, ili je to zbog ove stamene pesme koja me je ponela!

Nehotice, u ne tako brzom hodu, počeh, prateći zvuk trube, spontano, nesvesno, tiho, onako u sebi, da pevam **..a zar je morala doć, ta**

I u tom trenutku, dok prolazih, ili već prođoh pored njega, sa rečima pesme na usnama, već skoro prigušene bukom vozila i gužve u prolazu, misleći o putu kojim idem i poslu kojim sam se upitio, kao probuđen iz sna čuh **piaf**, refleksno se okrenuh, i u neverici pogledah u pravcu svirača. Trubač se bio izdigao, jednom rukom je štiteći prekrio savijenu i valjda već mokru glavu, plašljivo je ispod nalaktica izvirujući na gore, dok je drugom rukom, u polusavijenom položaju brisao, još uvek međ prstima stegnutu, isprskanu trubu izvrnutim delom sakooa. Zatim, onako polusavijen, ščepa onu malu hoklicu, i ispravljaajući se naglo u hodu, sa trubom stegnutom podlakticom, jednim velikim korakom nestade u masi prolaznika. Pogledah iznad trena uvis u pravcu prozora zgrade. Već je bio mrak. Prolaznici su i dalje neosetno i bučno prolazili. Nastavih i ja svojim putem.